

Søforklaringer og anden Vidneførsel, der ikke er Led i en Retssag, samt de i Udkast til Lov om Strafferetsplejen § 406 ommeldte Forhør, jfr. endvidere § 16.

§ 16.

Denne Paragraf er overensstemmende med det tidligere Forslags § 25. I Motiverne til det til Grund for samme liggende Udkast — hvis § 25 dog, formentlig ved en Forglemmelse, ikke havde medtaget litra d — udtales der om Indholdet af denne Paragraf navnlig følgende:

„Paragrafen henlægger til Underretterne en Del Forretninger, der vel maa erkendes efter deres Natur at ligge uden for den egentlige Retspleje, men som det desuagtet af forskellige Hensigtsmæssighedshensyn er fundet utilraadeligt at udskille fra Underretternes Virkekreds, hvorved man i Overensstemmelse med de ældre Udkast er gaaet ud fra, at det ikke er uforeneligt med Grundlovens § 71 ved Gennemførelsen af Retsplejens Adskillelse fra Forvaltningen at foretage de enkelte Lempelser, som efter de forhaandenværende Forhold maa anses for ønskelige. I øvrigt ere de i Paragrafen omhandlede Funktioner indbyrdes af meget forskellig Art og derfor ikke egnede til i det hele at undergives samme Behandlingsmaade. Nogle af disse Forretninger maa efter den bestaaende Ret — som Kommissionen for saa vidt har anset det for rigtigt at opretholde — anses for judicielle Handlinger, der som saadanne kun kunne tilsidesættes eller forandres af overordnet Ret. Dette gælder saaledes om Tinglysningsvæsnet og de Retsbetjentene ved Lov af 23de Januar 1862 angaaende Tiendevederlagets Berigtigelse paahvilende Forretninger. Derimod ligge de Retsbetjentene ved Lov af 30te December 1858 § 2 paa lagte Funktioner som Formænd i Landvæsenskommissionerne efter Udkastets Forudsætning ligesom efter den gældende Ret uden for det judicielle Omraade. Men, da Landvæsenskommissionerne ved Behandlingen af de til dem henlagte Sager ere bundne til Former, der i høj Grad ligne de judicielle, og derhos ere udrustede med en Myndighed, som ellers i Reglen forbeholdes Domstolene, er det formentlig naturligt, at Formandsskabet i disse Kommissioner forbliver hos Retsbetjentene.

Ved Litra d [nu Litra e] er der udenfor Kjøbenhavns Stadsrets Omraade til Underretternes Virkekreds endvidere henlagt de ved Lov af 26de Maj 1868 om Umyndiges Midlers Forvaltning, § 7, jfr.

Bekendtgørelse af 11te Maj 1869, og ved samme Lovs § 10 til Skifteretterne henlagte Forretninger. Af disse ville dog Spørgsmaal om Umyndiggørelse og om Anordning af fast Lavværgemaal for Enker ifølge Udkast til Lov om den borgerlige Retspleje blive egentlige Domstolssager. Hertil sigter det i Slutningen tagne Forbehold. Den tilbageblivende Del af de nævnte Forretninger vil vel ogsaa under den ny Ordning bevare en rent administrativ Karakter, men skønnes dog ikke at kunne henlægges til Politivirigheden, hvorimod den staar i en naturlig Forbindelse med Underretternes Virksomhed i andre Retninger. Som allerede bemærket gælder denne Ordning dog ikke for Kjøbenhavns Stadsrets Omraade; for dettes Vedkommende ville de nævnte Forretninger formentlig hensigtsmæssigst kunne varetages af de samme Myndigheder som hidtil.

Hvad angaar Notarialforretninger, har det været under Overvejelse i Kommissionen, om der er Grund til at lade det forblive ved den hidtil bestaaende Ordning, hvorefter disse Forretninger ere henlagte til egentlige Statsbedsmænd, eller om det maatte være rigtigere, at deres Udførelse — selvfølgelig under fornødent offentligt Tilsyn — overlades autoriserede Næringsdrivende, der da skulde henvises til at søge Vederlaget for deres Virksomhed i de for Notarialforretningerne fastsatte Sportler. Fra det sidstnævnte Synspunkt har det navnlig været Genstand for Drøftelse, om Notarialforretningerne maatte kunne overdrages visse dertil særlig autoriserede Sagførere. Ved en saadan Ordning er der imidlertid fundet væsentlige Betænkeligheder. At Notarens Stilling, hvis Ejendommelighed ligger i den til hans Bevidnelser knyttede offentlige Troværdighed, forenes med en Virksomhed, som efter sin Natur er bestemt til ensidig at tjene en Parts Interesser, maa ikke blot fra et principielt Standpunkt anses for en mindre naturlig Ordning, men vil ogsaa kunne medføre praktiske Ulemper af ikke uvæsentlig Betydning, idet der let vil opstaa Kollisioner mellem de af en saadan Dobbeltstilling flydende Pligter. For at modvirke disse Ulemper vilde det i alt Fald være nødvendigt i Loven at optage Forbud imod, at nogen udførte Notarialforretninger angaaende de Anliggender, i Anledning af hvilke han tidligere har ydet den ene af Parterne sin Bistand som Sagfører, og omvendt. Men selv med et saadant Korrektiv vilde det vistnok være vanskeligt at undgaa Kollisioner og overhovedet at opretholde den al-